ОДИН

Місяць до випускного

Випускний бал — найважливіша ніч у житті підлітка, і ви не зможете переконати мене в протилежному. Ви, певно, подумаєте, що це перебільшення, але ось лише кілька випадків, коли все може полетіти під три чорти:

- Партнер може покинути вас заради привабливішої колишньої, і ви сумуватимете в темному кутку, поки інші повільно танцюють під пісню, яку *ви* замовили.
- Силіконові вставки, які ви запхали в бюстгальтер, можуть випасти, якщо ви нахилитеся надто низько (запитайте мене, звідки я знаю).
- Наклюканий ботан зі шкільного оркестру може розмазати виблюваний вишневий пунш по вашій сукні.
- Ви можете цілісіньку ніч ганятися за лабораторним щуром, якого хтось випустив на волю, і всі за цим спостерігатимуть.

Ситуація може змінитися за частку секунди. Повірте, я бачила стрічку *«Керрі»*. Але до біса закривавлену, телекінетичну, вбивчу королеву випускного балу! Використаймо ліпшу назву для цієї події, адже ви відзначаєте закінчення чотирьох невтомних

років розмаїтих олімпіад. Це обряд посвяти, на який ви заслужили. Казкова ніч, коли окроплені сльозами підручники для підготовки до вступного тесту обмінюються на офіційне вбрання, якого ви більше ніколи не вдягнете. Одна ніч, щоб забути про те, що вам несправедливо відмовили у вступі до коледжу вашої мрії. Остання ніч підлітства перед тим, як дорослість добряче вгатить вас.

Як віцепрезидент учнівської ради я доволі серйозно ставлюся до цієї чарівної ночі, яку згадуватиму, коли стану поморщеною та немічною і вимагатиму знижку для пенсіонерів на морозиво з ромом і родзинками.

Ось чому всі вихідні я промарудилася з презентацією в PowerPoint — *Навколо світу за одну чарівну ніч*. Вона містить детальний бюджет, перелік постачальників продуктів харчування, список високорейтингових діджеїв і характеристику предметів декору, серед яких — напівпрозорі повітряні кульки із золотою фольгою, які мерехтять, коли світло потрапляє в потрібне місце.

У той час, як я, сидячи за кухонним столом, агонізую над кольором шрифту, на кухню заходить мама. Її французька коса, яку вона заплела два дні тому, трохи розпатлалася, і вона досі в піжамі, хоча менш ніж за пів години має бути на роботі в аптеці.

— Коли ти прокинулася? — запитує вона, стаючи навшпиньки, щоб дістати із шафки червоне горнятко з написом АВТОР МАЙБУТНЬОГО БЕСТСЕЛЕРА.

Вона ще не опублікувала жодної книжки, але я часто бачу її ввечері згорбленою над ноутбуком. Вона цмулить Red Bull один за одним і завзято б'є по клавішах.

— Я рано лягла спати. Встала приблизно тоді ж, що й ти, — відповідаю я, запихаючи до рота ложку вівсянки.

— Ці мішки під моїми очима того варті. Знаєш що?

Я помічаю хвилювання на її обличчі, і річ не в тім, що я приготувала їй каву.

— Я нарешті розплутала сюжет у другому акті.

— Може, розкажеш у машині? Нам уже час їхати, — нагадую я, поки вона неквапливо наливає каву. З мамою запізнення неминучі, тому я зазвичай їжджу до школи на велосипеді. Та, на жаль, зараз він у Велолікаря (тринадцятирічного комп'ютерного хакера, що живе по сусідству й недорого лагодить велосипеди).

Мама незворушно спирається стегном на стіл і бере до рук телефон.

— У нас купа часу.

Насправді ні, але я не сперечаюся. Мама — моя протилежність майже в усьому. Білява, блакитноока, вона скидається на дівицю-щитоносця зі стрічки «Вікінги», тоді як я — азіатка-коротуха з темним волоссям і очима «кольору безодні» (дурнуватий комплімент від мого колишнього хлопця).

На відміну від мене мама ніколи не поспішає і вічно забуває важливі речі, наприклад, бюстгальтер. Вона завжди була такою, ще до того, як тато пішов від нас. І те, що на неї звалилися обов'язки матері-одиначки, лише погіршило ситуацію із запізненнями. У дев'ять років я приклеїла на холодильник розклад позашкільних занять, щоб вона не забувала забирати мене з уроків плавання. З роками складання списків і розкладів стало моєю версією медитації. Це заспокоює мене, коли все починає виходити з-під контролю.

Мама, тримаючи в руках горнятко, зазирає в мій ноутбук.

— Як просувається презентація? Бачу, ти знову змінила тло.

— Естетика важлива, — пояснюю я.

— Ти не думаєш, що сімнадцять слайдів — це занадто?

— Послухай, я починала з двадцяти п'яти. Це полегшена версія.

Зрештою, магія — в деталях. Так, я щойно це вигадала, але не сумніваюся, що якийсь мудрий митець сказав це в певний момент історії.

Мама сідає навпроти мене, прибираючи співчутливого і дещо спантеличеного вигляду.

— Не можу повірити, що ти проґавила велику вечірку Тоні Фрімена.

— Ти єдина в історії мати, яка розчарована тим, що її неповнолітня донька не напилася на найбільшій вечірці року!

Мама всіляко заохочує вечірки, бо не ходила на них у моєму віці. Її батьки (мої бабуся і дідусь) були невблаганно суворими. Тож тепер вона намагається надолужити це через мене.

— Кессі казала, що там були студенти, — додаю я.

— Якщо я не помиляюся, ти будеш у коледжі через...

Вона робить паузу, щоб поглянути на свій уявний наручний годинник.

— ... три місяці.

— Саме так. І я не можу перегорнути цю сторінку, поки не спланую ідеальний випускний!

Випускний бал — остання справа у моєму шкільному списку. Я не матиму спокою, поки не закінчу її.

— Так. Контрольний список, — бурмоче мама, витягаючи довгі ноги.

Вона думає, що це смішно — прив'язувати успіх моїх шкільних років до контрольного списку, який я склала, коли мені було тринадцять. Можливо, так воно і є. Але я відчуваю неабияку втіху, закреслюючи пункти один за одним.

Я йду до раковини помити тарілку, сподіваючись, що вона зрозуміє натяк й одягнеться.

Натомість мама підносить руки над головою і позіхає.

— Сподіваюся, розваги для тебе в пріоритеті. Ти загнала себе в могилу підготовкою до вступного іспиту і поданням заяв до коледжів. Хіба ти не хочеш насолоджуватися життям? Трохи пожити, замість того, щоб перейматися через речі, яких ти не можеш контролювати?

Легко їй казати! Наче це так просто — не нервуватися. Наче я можу відмовитися від цього за власним бажанням.

— Ні, — відказую я, приглушуючи дзенькіт посуду та булькання води з крана, — я люблю зациклюватися на тому, що може піти шкереберть. До того ж вишукувати граматичні помилки в PowerPoints — це недооцінений кайф.

Мама сміється.

— Ти — маленький адреналіновий наркоман. А якщо серйозно, то не поспішай у доросле життя.

— Чому ні? Ти можеш робити все, що хочеш. Їсти, що хочеш. Можеш навіть завести домашню тваринку, — відповідаю я, відганяючи спогад про те, як мама забула погодувати мою золоту рибку, коли я була у літньому таборі.

— Не хочу тебе засмучувати, але доросле життя — це просто нескінченний цикл клопотів, обов'язків, пошуку інформації, як щось полагодити, і марнування грошей на речі, які ти ненавидиш: скажімо, губки і засіб для миття посуду.

Мама киває на раковину позаду мене.

Може, для тебе. Але я не кажу цього вголос.

— Слухай, ця губка з нержавіючої сталі творить дива. Це була гарна інвестиція.

Моя заява викликає глузливе хитання головою.

— До твого відома, половину часу я вдаю, наче знаю, що роблю, а іншу половину — ігнорую свої проблеми, сподіваючись, що вони зникнуть самі собою. Спойлер: вони не зникають. І навіть не думай щось казати про своє тіло. Однієї хвилини ти можеш проковтнути мішок чипсів, а наступної — розмішуєш «Метамуцил»* у воді й кладеш грілку на спину, — для більш драматичного ефекту вона вдає, що у неї хрустить спина.

— Дякую, мамо, що намалювала таку похмуру картину.

— Це дорослішання, — мовить вона і знизує плечима. — Зрозумієш, коли виростеш.

Сповнена оптимізму щодо мого непевного майбутнього, я хапаю свій рюкзак.

— Волію приймати «Метамуцил» і терпіти біль у спині, замість того, щоб бути підлітком, який лягає спати за розкладом. Але спершу...

— Випускний, — закінчує мама.

---

* Метамуцил – дієтична харчова добавка для покращення травлення, складається з лушпиння насіння подорожника.

ДВА

На жаль, інші учні не надто зацікавлені в обряді посвяти.

Уже спливло п'ятнадцять хвилин засідання учнівської ради щодо планування випускного балу, а нашого президента ніде не видно.

Кессі (секретарка і моя найліпша подруга), Оллі (відповідальний за збір коштів) та Норі (креативне бачення), здається, геть не збентежені його запізненням. Кессі та Норі пороззявляли роти та на всі вуха слухають, що розказує Оллі. Він завжди в курсі останніх новин Мейплвудської старшої школи, які сьогодні, за його словами, «дуже гарячі».

— Двох хлопців із драматичного гуртка заскочили сьогодні вранці у спортзалі, коли вони цілувалися, — повідомляє він, підіймаючи густі брови. — Почув це від тренера Таннера.

Норі, нагогошується, мов та сова, і вмощується зручніше.

— У них інтрижка?

Оллі робить непристойний жест, який говорить мені більше, ніж я мала знати. Кессі ахає, наче вони з Оллі не робили нічого подібного у нашій ванній кімнаті на вечірці з нагоди мого шістнадцятиріччя. Відтоді я не користуюся тією ванною.

— У спортзалі? Зухвало!

Я пирхаю.

— Нерозважливо.

Наступні дванадцять хвилин вони обмінюються чутками про людей, які займаються сексом на території школи (стіл директора Проукса — не виняток).

Тим часом я, загостривши олівець, позираю на годинник. Щойно розтуляю рота запропонувати їм почати зустріч без президента, як двері зі скрипом відчиняються. Усі радісно й безтурботно вигукують. Авжеж. Усі люблять Джей Ті Реннера.

— Тренування з легкої атлетики затягнулося, — не завдавши собі клопоту перепросити, оголошує він і випинає широкі груди, наче сам Бог поцілував його в чоло.

Темно-синя футболка обтискає його біцепси — погано завуальована спроба підкреслити м'язи. Зрозумійте мене правильно, я нічого не маю проти м'язів. Як сухорлявий ботан без єдиної спортивної кісточки в тілі, я заздрю людям, що з легкістю відкручують кришку на пляшці з водою і піднімаються сходами без задишки. Однак я залишаю за собою право бути дріб'язковою, коли ці м'язи прикріплені до Реннера, чия самовдоволена пика викликає в мене бажання зникнути у кротовій норі*.

— Усе гаразд, Реннере. Звісно ж, ми нікуди не поспішаємо, — проказую я нудотно-солодким голоском, коли він плюхається в крісло поруч зі мною, випростуючи свої аномально довгі ноги під стіл.

Його лівий кросівок опиняється за пару сантиметрів від моїх гірчичних лакованих балеток, і мені це геть не подобається.

---

* Кротова нора або кротовина – фантастичний просторово-часовий коридор, по якому можна переміщатися з однієї точки Всесвіту в іншу, миттєво опинившись у зовсім іншому часі – минулому чи майбутньому.